

Καὶ ἐν νύκτι λάμψει θέλω καὶ πρὸς νέον μεγαλειον
Ἡ Βιέννη νὰ κροκόφῃ θυμαστική ἐξ ἐρείπων.

Τίς τὴν μοῖραν ἀποφεύγει τὴν κοινὴν ποτὲ θνητόν;
Ἀλλὰ δέομαί σου, Πλάστα, δέομαι γονυκλιτῶς·
Τὸ ταχύτερον ἐντεῦθεν μόνος λάβεμ', ἐπειδὴ
Τοῦ λαμπροῦ σου τούτου κόσμου πῶς ν' ἀφῆσω
[τὸ ἥδός·

Πραγμωτέρον μοι ὅμως καὶ εὐδόκιτον νὰ ζήσω
Εἰς τὴν Γῆν σου ἕως ὅτου Μαθουσάλας καταντήσω]
Μετάφρ. ἐκ τῆς Γερμανικῆς φ. λ. Α. Οἰκονομίδου.

ΒΙΩΝΟΣ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Γ'.

Ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἡμέτρως εἰς
τὴν καθ' ἡμᾶς καθαρζέουσαν μεθαρρηγμένην.

Κύπρις θεὰ ἡ μεγάλη ὑπνοῦντί μοι εἶπα παρῆστα,
Νήπιον ἄγουσα ἐκ τῆς ὠραίας χειρὸς τὸν υἱόν της,
Τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν γῆν νενευκότα καὶ εἰπέ μοι
[τόσον·

Φίλε βουκόλε, λαδὼν μοι τὸν ἔρωτα δίδασκε ν' ἔδῃ·
Οὕτως εἰπαῖσα ἀπῆλθε, τὰ ἔργα δ' ἐγὼ τῶν βου-
[κόλων

Νήπιος, ὡς ἂν ὁ ἔρως ἐμάνθαν', ἐδίδασκον τοῦτον.
Πῶς τὸν πλαγίαυλον Πάν, Ἀθηναῖ τὸν αὐλὸν πῶς
[ἐρεῦρε,

Πῶς ὁ Ἑρμῆς τὴν χελώνην, τὴν λύραν ὁ Φαῖδος
[Ἀπόλλων.

Τὸν ἐξεδίδασκον ταῦτα ἐγὼ πλὴν δὲν ἤκουε λόγους,
Ἀλλ' ἐρωτῶλα μοι ἦδεν αὐτὸς καὶ μ' ἐδίδασκε πόθους
Τῶν τε θνητῶν κα' ἀθανάτων καὶ ἔργα ὁμοῦ τὰ μη-
[τρῶα,

Κ' ἐπελαθόμην μὲν ὅσων ἐγὼ ἐξεδίδασκον τοῦτον,
Ἐμαθον δ' ὅσα ὁ ἔρως ἐδίδασκε ἐμὲ ἐρωτῶλα.
Φιλ. Α. Οἱ.

ΒΙΩΝΟΣ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Γ'.

(Τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν κείμενον).

Ἀ μεγάλα μοι Κύπρις ἐθ' ὑπνώοντι παρῆστα,
Νηπίαχον τὸν ἔρωτα καλῶς ἐκ χειρὸς ἄγουσα
Ε' χθόνα νευστάζοντα, τόσον δέ μοι ἔρως μῦθον.
Μέλπαιν μοι, φίλε βοῦτα, λαδὼν τὸν ἔρωτα δι-
[δασκε.

Ὡς λέγει γ' ἄ μὲν ἀπῆλθεν, ἐγὼ δ' ὅσα βουκο-
[λίσσον,

Νήπιος ὡς ἐθέλοντα μοθεῖν τὸν ἔρωτα δίδασκον,
Ὡς εὔρε πλαγίαυλον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθήνα.

Ὡς χέλον Ἑρμῆων, κίθαριν δὲ ἄνυσ' Ἀπόλλων.

Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον ὅθ' οὐκ ἐπαύετο ὄθων,
Ἀλλὰ μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτῶλα, καὶ μ' ἐδίδασκε
Θνατῶν ἀθανάτων τε πόθους καὶ ματέρος ἔργα.

Κηγὼν ἐκλαθόμην μὲν ὅσων τὸν ἔρωτ' ἐδίδασκον,
Ὅσπα δ' ἔρως μ' ἐδίδασκεν Ἐρωτῶλα πάντ' ἐδιδάχθην.

ΘΡΗΝΟΣ.

Ῥέετε, στίχοι, ῤέετε νὰ μὲ παρηγορήτε,
Ἀβίαται, ὡς τοῦτό μου τὸ δάκρυ, προχωρεῖτε.
Ἴδού τῆς Ἑμμας μου, ἰδού ὁ τύμβος ὁ μονήρης.

Τὸ αὐλον, ἐνθ' ἀρετῶν αὐτὴ κοιμάται πλήρης·
Εὐχαρις Ἑμμα! Ἐκ τῆς Γῆς διήλθε, περιλμένη.

Ὡς ἀστραπὴ τις λάμπουσα ὁμοῦ καὶ σβεννυμένη,
Φεῦ! μέλανα τὸν θάνατον ἐπέιδον νὰ ἐνσκήψῃ,
Τῶν ἡμερῶν σου τὴν αὐγὴν ἀγρίως νὰ καλύψῃ·

Καί, κλειομένου; ὀφθαλμοῦς τοῦς θεῖους σου ἡρέμα,
Δυσκόλως τοῦ λαμπροῦ φωτός ν' ἀποχωρίζωντ', Ἑμμα!
Ῥέετε στίχοι, ῤέετε νὰ μὲ παρηγορήτε,

Ἀβίαται, ὡς τοῦτό μου τὸ δάκρυ, προχωρεῖτε.
Τὸ σμήνος νέων λατρευτῶν, καὶ κούφων καὶ μα-
[ταίων,

Ὅσους τὸ κάλλος εἴλκυε τῆς κόρης τὸ ὠραῖον,
Ὁ φροῦδος κόσμος, οὐτινος ὑπῆρξεν ἡ λατρεία,
Εἶδον τὸν θάνατον αὐτῆς ἐν πλήρει ἡσυχίᾳ.

Οἱ ἐνδεεῖς, οὐκ πρόθυμος αὐτῇ πρὸς εὐπορίαν,
Ἐκ δυστοχίας ἔφερε συχνά εἰς εὐτοχίαν,
Οὐδ' ἓνα εἰς τὰ στήθη των ἑνεῦρον, ἓνα στόνον,

Καὶ τὴν θρηνοῦσάν της σκιάν παρηγοροῦντα μόνον·
Ῥέετε, στίχοι, ῤέετε νὰ μὲ παρηγορήτε,
Ἀβίατοι, ὡς τοῦτό μου τὸ δάκρυ, προχωρεῖτε.

Ἀλλ' ἡ φίλια; καὶ αὐτὴ ἡ πτερωτὴ φίλια
Ἀνεῦρεν ὅτι λέγεται καὶ γέλως κα' εὐθυμία·
Οὐδὲ τῆς μνήμης ἔκτισε τῆς Ἑμμας πενηκταίας·

Ψευδὲς τὸ πένθος της στιγμᾶς διήρκεσε βραχείας·
Ὡ Ἑμμα μου εὐχίσθητε, πιστὴ, γλυκεῖα φίλη,
Δὲν ζῇ πλέον ἡ μνήμη σου ἐδῶ, δὲν θ' ἀνατεῖλῃ·

Τὰ ὄμματ' ἀποστρέφουσιν ἀπὸ τοῦ μνήματός σου,
Τὸν ἦχον ἐλησμόνησαν καὶ τοῦ ὀνόματός σου.
Ῥέετε, στίχοι, ῤέετε νὰ μὲ παρηγορήτε,

Ἀβίατοι ὡς τοῦτό μου τὸ δάκρυ, προχωρεῖτε.
Πλὴν μόνος εἰς τὸ πένθος του πιστός καὶ εἰς τὸν πόνον
Ὁ ἔρως, δὲν εὐρίσκει που παρηγορὸν τὸν χρόνον·